

Amos Tutuola

Moje življenje v goščavi duhov*

Kaj je "dobro" in kaj "slabo"

Šele pri sedmih letih sem razumel razliko med "dobrim" in "slabim", saj sem šele tedaj opazil, da se je oče trikrat poročil, kot je bila takrat navada, morda pa je to ostalo v navadi še danes. Moja mama je bila njegova zadnja nevesta in imela je samo dva sinova, prejšnji ženi pa sta imeli samo hčere. Zato sta ženi, ki sta povili samo hčere, močno sovražili mojo mamo, brata in mene, saj sta bili prepričani, da bova z bratom po očetovi smrti zagospodarila v hiši in podedovala vse premoženje. Brat je imel takrat enajst let, jaz pa sedem. Zaradi sovraštva sem torej takrat doumel, kaj je "slabo", nisem pa še vedel, kaj je "dobro".

Mama je bila trgovka na drobno, ki je vsak dan prodajala na eni izmed tržnic, zvečer pa se je vračala domov. Če je bila tržnica zelo daleč, se je vrnila naslednji večer, saj je trdo delala.

V tistih dneh kdo ve katerega leta, kajti takrat sem bil še premajhen, da bi si do danes zapomnil letnico, je bila v Afriki cela vrsta vojn, med njimi tudi naslednje: splošne, plemenske, roparske in suženjske. Slednje so bile v vsakem mestu in vasi zelo pogoste, še zlasti pogosto pa so podnevi ali ponoči potekale na znanih tržnicah in glavnih cestah velikih mest. Zaradi suženjskih vojn so bili takrat v nevarnosti stari in mladi. Če so te zajeli, so te prodali za sužnja tujcem, ti pa so te ali odpeljali v neznane kraje, te ubili in žrtvovali svojemu bogu ali pa si moral delati zanje.

Ker je bila moja mama nepomembna trgovka, ki je prodajala tu in tam, je lepega jutra odšla na tržnico kakih pet kilometrov od našega mesta, za naju (za brata in zame) pa kot vedno pustila dva kuhana sladka krompirja. Ko je bila ura poldne in so začeli petelini kikirikati brez premora, sva šla z bratom v mamino sobo, kjer je imela za naju vedno varno spravljena dva narezana sladka krompirja, da ju ne bi mogli zastrupiti ženi, ki sta naju sovražili. Potem je brat vzel en krompir, jaz drugega in skupaj sva začela jesti. Ker sva jedla krompir v mamini sobi, sta ženi, ki sta naju sovražili, pred nama izvedeli novico, da bo v našem mestu vsak čas izbruhnila vojna. Skupaj s hčerami

* Prevedena so prva tri poglavja romana.

Amos Tutuola se je rodil leta 1920 v Abeokuti v zahodni Nigeriji. V šestem razredu je moral zaradi očetove smrti zapustiti osnovno šolo in se izučiti za kovača. Med drugo svetovno vojno je delal za britanske letalske sile v Lagosu. Pozneje je dobil službo na Ministrstvu za delo, upokojitev pa je dočakal kot skladiščnik pri NBC (Nigerian Broadcasting Corporation). Kljub pomanjkljivi formalni izobrazbi je Tutuola že pri osemindvajsetih napisal roman v svojevrstni preprosti angleščini in ga poslal založniku v London. Zaradi preprostega stila in "hudih slovničnih napak" je rokopis obležal na polici in nihče ga ni niti pogledal – vse do leta 1952, ko je Tutuola po vsem svetu zaslovel z romanom *The Palm-Wine Drinkard*. Znameniti pesnik Dylan Thomas je roman v svoji recenziji opisal kot "kratko, zgoščeno, zastrašujočo zgodbo, ki bralca začara; napisal jo je v mladi angleščini zahodni Afričan, v njej pa opisuje potovanje predanega pivca palmovega vina skozi pravcato moro preprosto in skrbno opisanih pustolovščin v goščavi, v kateri mrgoli duhov". Polomljena angleščina, ki so jo govorili Nigerijci, predvsem pleme Yoruba, ki mu je pripadal Tutuola, je tako postala "mlada angleščina" in literarni svet je pričakoval, da bodo v podobnem jeziku pisali tudi vsi poznejši anglofonski afriški pisci. To pa se ni zgodilo: Tutuola, ki je svoje pripovedovanje zasidral v bogati plemenski mitologiji, je poseben način izražanja izumil predvsem za svoje potrebe. Sedem knjig, ki jih je napisal, si je jezikovno in tematsko zelo podobnih: v vseh je navzoč strašljivi svet plemenskih duhov, ki ponavadi zaživi, ko kateri od likov pa naključju odpre skrivna vrata (morda vrata v drevesu) in stopi v surrealistični nadnaravni svet afriške kozmologije. Amos Tutuola je umrl leta 1997.

sta pobegnili iz mesta, ne da bi naju obvestili ali vzeli s seboj, vsi pa so že vedeli, da je najina mama odšla iz mesta.

Čeprav sva bila še premajhna, da bi se zavedala pomena "dobrega" in "slabega", sva plesala v ritmu sovražnikovih strel, ki so odmevali v sobi, kjer sva jedla krompir. Visoka drevesa in številni hribi z globokimi votlinami so obkrožali naše mesto in spremenili strašni ropot sovražnikovih strel v veličastno melodijo, midva pa sva plesala ob imenitnih sovražnikovih strelah.

Ko so se sovražniki bližali mestu, sva se začela bati veličastnega ritma njihovih strel, ker se je vse treslo. Ko naju je bilo že zelo strah, sva iz mamine sobe odšla na verando, a tam ni bilo nikogar, zato sva stekla iz hiše in videla, da tudi v mestu ni nikogar. Videla sva le domače živali, kot so ovce, prašiči, koze, kokoši, in tudi nekaj divjih živali, kot so opice, volkovi, srne in levi, ki jih je grozljivi ropot sovražnikovih strel iz goščave okoli mesta pregnal k nam. Živali so begale sem ter tja in bridko tulile po mestu ter iskale lastnike. Stala sva pred vrati domače hiše ter se preplašeno in nezaupljivo razgledovala po mestu. Ko sva se prepričala, da v mestu res ni nikogar, sva odšla od doma.

Najprej sva odšla proti severu, ker je tista cesta peljala v bližnje mesto, kjer je živel babica.

Ves čas so naju nadlegovale živali, ki sva se jih bala, hodile so nama na pot, zato sva se nazadnje spustila v tek proti severu in se nato obrnila na jug, kjer je široka reka tekla čez cesto, po kateri bi morala iti, da bi prišla do varnega zatočišča, kjer bi se skrila.

Ker so nama bili sovražniki za petami, sva nemudoma zavila proč od reke in nadaljevala pot po cesti do nekega afriškega sadnega drevesa, ki je stalo ob njej, in stopila v njegovo zavetje. Ko sva se živčno vrtela okoli njega, da bi ugledala skrivališče, sta z drevesa padla dva sadeža. Brat je oba pobral, ju vtaknil v žep in me začel nositi po cesti, ker sem bil premajhen, da bi tekel tako hitro kot on. Ker pa je bil tudi on premajhen za tako težak tovor, me je nesel največ tri metre, potem pa padel, in to štirikrat zapored ali morda še večkrat.

Na vso moč se je trudil, vendar mu ni uspelo, potem pa je vetrič spet prinesel vonj po smodniku iz sovražnikovih pušk, ki so pokale brez premora, kar naju je še bolj preplašilo. Brat me je spet nesel nekaj metrov, a ko sem videl, da je večkrat padel, sem mu rekel, naj me pusti na cesti in teče, kolikor ga nesejo noge. Morda se bo rešil in bo lahko skrbel za m amo, ki ni imela drugih sinov razen naju. Rekel sem mu še, da se bova še videla, če bo Bog rešil tudi mene, če pa me ne bo, se bova srečala v nebesih.

Medtem ko sem mu govoril te žalostne besede, so mu iz oči ves čas lile solze, jaz pa seveda nisem jokal, saj sem bil prepričan, da me bodo zlahka ujeli ali ubili. Tistega dne sem začel verjeti, da se ničesar več ne bojiš, če enkrat izkusiš

preveč strahu. Ko sva zagledala dim sovražnikovih strel, me je brat z žalostjo v očeh pustil na cesti, naenkrat pa se je ustavil, segel v žep in potegnil ven sadeža, ki sta padla z drevesa, pod katerim sva se prej hotela skriti; namesto enega mi je dal kar oba. Potem je stekel po cesti, kolikor so ga nesle noge, ne da bi ga sovražniki opazili. Medtem ko je tekel, se je še vedno oziral k meni.

Ko ga nisem več videl, sem sadeža spravil v žep in se vrnil k drevesu, pod katerim sva ju pobrala. Stal sem pod njim, da sem se skrila pred soncem. Ko so bili sovražniki samo še kakih dvesto metrov stran, spet nisem nič slišal, ker so bili sovražnikovi streli tako glasni, jaz pa sem bil premajhen, da bi poslušal tako strašen hrup in kar čakal, zato sem se skrila v grmovje pod drevesom. "To drevo je bilo zame ZNAMENJE, in tistega dne sem ga poimenoval ZNAMENJE PRIHODNOSTI."

Ostal sem čisto sam v grmu; ni bilo brata, mame, očeta ali koga drugega, ki bi me rešil ali usmerjal, če bi mi pretila nevarnost. Ker pa so se nama sovražniki približali, še preden je brat zbežal, so ga zaradi mene ujeli četrte ure po tistem, ko se je spustil v beg, vendar so ga le ujeli in zaslužili, niso ga ubili, kajti slišal sem, da kliče na pomoč.

V goščavi duhov

Ko sem zlezal v grmovje, nisem mogel mirovati, ker me je pokanje strel gnalo naprej, dokler nisem bil že kakih petindvajset kilometrov od ceste, kjer sva se z bratom poslovila. Potem ko sem petindvajset kilometrov in še dlje bežal pred grozljivimi poki, nisem vedel, kdaj sem zašel v strašno goščavo, ki sem jo poimenoval "goščava duhov", ker sem bil še premajhen, da bi vedel, kaj je "dobro" in kaj "slabo". "Goščava duhov" je bila tako strašna, da noben pošten človek ni upal stopiti vanjo.

Sovražnikovi streli so me pognali tako daleč, da sploh nisem opazil, kdaj sem zašel v "goščavo duhov", kajti bil sem premajhen, da bi vedel, kako strašno je tam, in da tja ne sme nihče. Takoj ko sem stopil v goščavo, sem se ustavil in pojedel sadeža, ki mi ju je dal brat, preden sva se razšla, saj sem bil takrat že pošteno lačen. Ko sem ju pojedel, sem začel tavati po goščavi, hodil sem dneve in noči, dokler nisem prišel do vzpetine, ki je bila na gosto porasla s plevelom in grmičevjem, tako da je bilo tam podnevi in ponoči zelo temno. Hrib je bil čez in čez videti zelo čist, kot bi ga kdo pometel. Ker sem bil od dolge hoje že zelo utrujen, sem se sklonil, da bi si hrib natančno ogledal, saj sem želel tam prespati. Ko sem se sklonil, nisem dobro videl, kakšna so tla, ko pa sem legel, sem jasno videl vhod v pobočje.

Ta je spominjal na hišna vrata, pred njim so bili stebri, ki so se lesketali, kot bi bili zloščeni. Stebrišče je bilo pozlačeno. Ker sem bil premajhen, da bi vedel, kaj je "dobro" in kaj "slabo", sem mislil, da tukaj stanuje starec, ki so ga za kazen izgnali iz mesta, zato sem vstopil in zakorakal po hodniku, dokler nisem prišel do razpotja, kjer se je hodnik razcepil v tri krake, vsak je peljal v drugo sobo, kajti na koncu so bile tri sobe.

Ena je bila v zlatu, druga v srebru, tretja pa bakrena. Ko sem zbegano stal na razpotju, sem iz vsake sobe zaduhal drugačen čudovit vonj. Ker sem bil lačen ali celo sestradan, preden sem vstopil v jamo, sem začel nastavljeni nos, kateri vonj je najvabljeviši, da bi brž stopil v tisto sobo, iz katere je najlepše dišalo. Medtem ko sem stal na razpotju, sem zavohal, da iz zlate sobe diši, kot bi tisti v njej pekel kruh in piščanca, in ko sem še enkrat poduhal, po čem diši iz bakrene sobe, sem ugotovil, da tisti v njej verjetno kuha riž, krompir in drugo afriško hrano z zelo sladko juho. Iz sobe, ki je bila okrašena s srebrom, pa je dišalo, kot bi tisti v njej cvrl sladek krompir, pekel piščanca in torte. Pomislil sem, da bi najraje stopil v sobo, iz katere je dišalo po afriški hrani, ker sem imel najraje domačo hrano. Nisem pa vedel, da so vse, o čemer sem premišljeval, slišali prebivalci treh sob. V hipu, ko sem se hotel premakniti v sobo, iz katere je dišalo po afriški hrani (soba, ki je bila okrašena z bakrom), sem opazil, da so se sobe brez vrat in oken nepričakovano odprle, vame pa so radovedno strmeli trije duhovi in me vsi trije s prstom vabili k sebi.

Duhovi so bili tako stari in izmučeni, da sem bil presenečen, da so sploh živi. Stal sem na razpotju, desna noga mi je trepetala od strahu, in jih gledal. Ko sem si presenečeno ogledal vsakega posebej, sem opazil, da je prebivalec sobe, okrašene z zlatom, zlat duh, v drugi sobi z bakrenimi okraski je bil bakren duh, v tretji sobi pa sem videl srebrnega duha.

Vsi trije so me s prstom vabili, naj pridem bliže, mene pa je najbolj vleklo k bakrenemu duhu, ker je iz njegove sobe dišalo po afriški hrani. Ko je zlat duh videl, da se pomikam proti bakrenemu duhu, me je oblij z zlato svetlobo, da bi me prepričal, naj ne hodim k bakrenemu duhu, kajti vsi trije so me želeli imeti za služabnika. Ko me je oblij z zlato svetlobo, sem se pogledal in pomislil, da sem postal zlat, ker sem se tako zlato svetil. Zato sem si v tistem trenutku najbolj želel k zlatemu duhu. A ko sem stopil korak proti njemu, me je bakreni duh oblij z bakreno svetlobo in to me je prepričalo, naj raje stopim k njemu, kajti moje telo se je prelivalo v vseh odtenkih bakrene barve in se tako svetilo, da se ga nisem upal niti dotakniti. Ker mi je bila bakrena svetloba bolj všeč od zlate, sem stopil proti bakrenemu duhu, vendar me je v tistem hipu ustavila srebrna svetloba, ki me je nepričakovano oblila. Ta je bila bleščeča kot sneg, moje telo je postalo prosojno in tistega dne sem videl, koliko kosti je

v njem. Takoj ko sem jih začel preštovati, so me vsi trije duhovi oblili s tremi različnimi barvami luči, zato se nisem mogel niti premakniti. Medtem ko so ti stari duhovi svetili vame vsak s svojo lučjo, sem se začel vrteti na mestu kot vrtavka in nisem vedel, katera svetloba je lepša.

Na razpotju luči sem se že kake pol ure vrtel v krogu, vendar je bil bakreni duh bolj zviti kot druga dva in se je odločil, da bo svojo luč ugasnil. V tistem trenutku bi morda utegnil steči k drugima dvema. Ko je zlati duh videl, da ne morem steči k dvema naenkrat, je tudi on ugasnil svojo luč. Tedaj sem imel priložnost, da stečem k srebrnemu duhu. Ko sem že skoraj priteknel do njegove sobe, sta bakreni in zlati duh začela svetiti vame, kot bi dajala znamenja, in takrat se jima je pridružil še srebrni duh s svojo lučjo, mene pa sta zmotila druga dva. Spet sem se ustavil in jih pogledal vsakega posebej, ko so vsake tri sekunde posvetili vame.

Čeprav so mi bile vse tri luči enako všeč, me je bolj privlačila hrana, in sicer domača afriška, ki jo je kahal bakreni duh. Ker sem bil zelo lačen, sem stopil v njegovo sobo in ko je videl, da sem prišel ravno k njemu, je bil strašno vesel in mi je dal hrano bakrene barve. Vsi trije stari duhovi so želeli, da postanem njihov služabnik. Zlati in srebrni duh nista marala, da bi služil bakrenemu duhu, ki mi je dal mojo najljubšo hrano, zato sta prihitela v bakreno sobo in začeli so se prepirati. Nazadnje so me vsi trije tako trdno držali, da nisem prišel do sape. Približno tri ure so se prepirali in me že skoraj raztrgali na troje, ker so me tako dolgo vlekli sem ter tja po sobi, zato sem začel na ves glas kričati in vsi duhovi moškega in ženskega spola iz soseščine so prišli v hišo. V dvajsetih minutah je bila tako polna, da je zmanjkalo prostora za vse, ki so slišali, kaj se dogaja, in prišli reševat nesporazum. Ko pa so vstopili in videli, kako se trije duhovi prepirajo in me vlečejo po sobi sem ter tja, so jim ukazali, naj me takoj spustijo, in to so tudi storili.

Potem so duhovi, ki so prišli reševat nesporazum, postavili one tri v vrsto in mi ukazali, naj si med njimi izberem gospodarja, da se ne bodo več prepirali. Stal sem pred njimi in jih gledal, medtem pa mi je srce tako divje razbijalo, da so vsi slišali. Duhovi, ki so prihiteli reševat zaplet, so skočili k meni in poslušali, kaj jim govori moje srce. Ta čudovita bitja so razumela, kaj želi moje srce, in me posvarila, naj ne povem na glas, katerega od duhov sem izbral, ker bi to pomenilo, da sem pristranski. Moje srce je namreč neutrudno bilo kot kak telegrafist.

Pravzaprav mi je srce najprej reklo, naj izberem srebrnega duha, ki je stal na skrajni desni. Srce je torej želelo k srebrnemu duhu, nos pa me je vlekkel k bakrenemu, ki je imel afriško hrano. Če bi se ravnal po nosu, bi bil torej do srca pristranski. Šele v tistem trenutku sem opazil, da so vsi duhovi, ki so

prišli reševat spor, brez dlani, nekateri celo brez prstov, nog in rok, zato so poskakovali, namesto da bi hodili. Nekateri so bili brez oči in ušes, vendar sem bil zelo presenečen, da so dneve in noči hodili okrog, ne da bi se izgubili. Tistega dne sem prvič videl popolnoma gole duhove, ki pa se svoje golote niso prav nič sramovali.

Pred mano je stala nepregledna množica duhov. Gledali so me presenečeno kot lutke, ker niso imeli ne glav ne oči. Prisilili so me, da sem izbral srebrnega duha, ker so slišali, da mi srce hrepeni po njem. Ko sem ga izbral, je ves navdušen pritekkel k meni, si me zavihtel na ramena in me odnesel v svojo sobo. Druga dva pa le nista bila zadovoljna z razsodbo prišlekov, zato sta stekla v srebrno sobo in se znova začela prepirati. Prepir je bil tako strašen in srdit, da so vsa bitja v goščavi z visokimi drevesi obstala na mestu, celo vetrič ni več pihljaj, trije stari duhovi pa so se divje prepirali, dokler ni vstopil strašen duh, namesto z obleko od nog do glave prekrit z mrčesom, ker je slišal prepir, ki se je razlegal daleč naokrog.

Smrdeči duh

Na njegovem telesu so živele različne vrste kač, stonog in muh. Čebele, ose in neskončno število komarjev je brencalo okoli njega. Težko si ga jasno videl, ker jih je bilo toliko. Takoj ko se je ta strašni duh kdo ve od kod pojavil v hiši, nas je njegov strašni vonj za nekaj minut odgnal daleč proč. Ko smo se vrnili, zaradi smradu nismo zdržali pri miru, kajti duh je imel po vsem telesu iztrebke, urin in ostanke strjene krvi živali, ki jih je ubil za hrano. Usta je imel ves čas odprta, v nos in oči pa si ga težko pogledal, ker so bili umazani in smrdeči. Ime mu je bilo "smrdeči duh". Najbolj pa sem bil presenečen in prestrašen zaradi živih škorpionov, ki jih je "smrdeči duh" nosil na prstih namesto prstanov. Okoli vratu so se mu kot ogrlica ovijale strupene kače, usnjene hlače pa si je v pasu povezal z živim orjaškim udavom.

Sprva seveda nisem vedel, da je "smrdeči duh" kralj vseh smrdečih duhov v Sedmem mestu duhov. Takoj ko je stopil v hišo, so se zlati duh, srebrni duh in bakreni duh nehali prepirati. Potem jih je poklical iz sobe, v kateri so se prepirali. Ko so prišli ven in stopili predenj, jih je vprašal, zakaj so se sprli. Pojasnili so mu, nato je smrdeči duh še mene poklical iz sobe, v kateri sem se skrival pred smradom in njegovim grozljivim videzom, ki mi nikakor ni šel iz glave. Poklicali so me k smrdečemu duhu in ko sem stal pred njim, sem si zaradi strašnega smradu z rokami zatisnil oči, usta in nos. Povedal jim je, da me bo razrezal na tri kose in vsakemu dal enega, da se ne bodo več

prepirali. Ko sem slišal, da me bo razrezal na troje, sem za dobro uro padel v nezavest, nato pa sem spet počasi prišel k sebi.

A Bog je bil tako dober, da trije duhovi niso bili prav nič zadovoljni z razsodbo. Po nekaj minutah premora so se spet začeli prepirati.

Imel sem srečo, da se o tem, da bi me razrezali na tri kose, s "smrdečim duhom" niso strinjali. Ko je videl, da se še vedno prepirajo, me je zgrabil s svojimi vročimi rokami, me stlačil v veliko malho, ki mu je visela na levi rami, in se odpravil proč. Ko me je vrgel v malho, me je takoj oblila usmrajena kri živali, ki jih je pobil v goščavi. Malha je močno zaudarjala, v njej je bilo polno komarjev, majhnih kač in stonog, ki mi niso niti za hip dali miru. Tako sem zapustil zlatega, srebrnega in bronastega duha. Tu se je začela moja kazen v Goščavi duhov. Ko je smrdeči duh zapustil tri duhove in hodil vse do večera, se je na lepem ustavil in se začel na glas spraševati, ali naj me pojé celega ali samo pol in si drugo polovico prihrani za ponoči. Postal je lačen. Bilo je prepozno, da bi tistega dne prišel domov v Sedmo mesto smrdečih duhov. Med potjo skozi goščavo se je ves čas trudil, da bi ujel kako divjo žival za pod zob.

Zaradi smradu so ga živali že od daleč zavohale in zbežale, preden jih je ujel. Žival je lahko ujel samo, če je spala. Slišal sem, kako razmišlja o tem, ali naj me pojé, vendar je v tistem trenutku k sreči prišla mimo neka žival. Pognal se je v lov nanjo in jo lovil, dokler ni zagledal napol mrtve živali, ki ji ni bilo več pomoči, zato se je ustavil in jo začel požrešno goltati. Presenetilo me je, da je nekaj kosov odrezal in jih ponudil kačam in drugim živalim, ki so gomazele po njegovem telesu. Ko si je z živaljo potešil lakoto, je krvaveči ostanek vrgel v malho, da mi je kot težek tovor padel na glavo. Potem je vstal in nadaljeval pot. Med potjo po goščavi pa niso bile vse kače zadovoljne s kosom mesa, ki jim ga je namenil, zato so hitro zlezle v malho in začele jesti meso, ki ga je vrgel vanjo. Potem so hitro spet zlezle ven, da smrdeči duh ne bi kaj posumil. Včasih so po pomoti ugriznile mene, ker se niso imele časa obotavljati, da gospodar ne bi česa posumil in jih kaznoval za krajo. Nekoč sem slišal, da na glas razmišlja, ali naj me pojé, preden pride mimo kakšna žival, zato sem hotel stegniti roko iz malhe in se za ravnotežje prijeti za drevo, medtem ko se je moral on včasih skloniti in poldrugi kilometer ali več zgrbljen hoditi pod nizkimi vejami; načrtoval sem, da mu bom pobegnul.

Po dveh urah hoje sem opazil, da je že zelo temno. Vstal sem, da bi pokukal iz malhe in se prijel za vejo. Če bi takoj skočil ven, bi duh kaj posumil ali pa bi se spet spomnil, da me nosi v malhi. Pomislil sem, da je bržkone že pozabil name, če bi me še enkrat ujel, pa bi me morda res pojedel. Težko je bilo ostati v malhi, še težje pa je bilo priti iz nje, kajti bilo je zelo temno in ko sem kukal ven, da bi se med potjo ujel za vejo, so kače nenehno lezle

noter in ven. Ko so me videle, so me hotele pojesti skupaj z mesom. Zato sem se brž skrila v malho in po nekaj minutah spet pomolila glavo na plan, zaradi kač pa sem se moral znova potuhniti. Komaj sem čakal, da vdihnem malo svežega zraka.

Kače so mi preprečevale nakano, dokler smrdeči duh ni prišel do kraja, kjer so imeli drugi duhovi sestanek. Ustavil se je in prisedel, ker pa ni bilo stola zanj, je sedel kar name.

Več ur so razpravljali o nekih pomembnih zadevah, zato je smrdeči duh vstal in iz malhe vzel ostanek mesa. Položil ga je pred duhove, ki jih je tam srečal, in vsi skupaj so se lotili hrane. Takrat sem molil, da se ne bi spomnil name in me ponudil za prilogo k mesu, nato pa je duh, nižji po položaju, prinesel zelo veliko žival in jim jo ponudil. Ker je sedel na meni, sem težko dihal, in če moj duh ne bil imel udava okoli pasu, da ni izgubil hlač iz živalske kože, bi me že pobralo, saj ga nisem mogel premakniti ali dvigniti. Ko je bila ura približno dve zjutraj, se je sestanek končal in vsak se je odpravil v domače mesto. Smrdeči duh je vstal, si obesil malho čez ramo in se napotil proti domu. Hitro je hodil po goščavi in vsaka žival, ki se ji je približal, je pobegnila čim dlje od njega. Živali z ostrim vohom so ga začutile že na šest kilometrov. Jaz sem bil v malhi, dokler po treh dneh ni prispel v domače mesto, ki se je imenovalo Sedmo mesto duhov.

Prevedla Nina Zabukovec